Ч. 50 Пятниця 4 (16) Марта 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмiнiстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Нова політика і нова проґрама п. Романчука.

Вже від давна ходили слухи, що пос. Романчук заходить ся дуже около свого ідеалу, т. зв. примиреня партий, т. є., сполученя в одну цілість тих Русинів, що щиро трудять ся около піддвигненя і розвитку свого народу, з людьми, що всюди, де лиш можуть і всілякими способами та з цілою рішучостию старають ся шкодити рускому народови, відмавляють єму всякого права самостійного і независимого житя та розвитку народного, з людьми, звістними у нас під назвою москвофілів, котрих провідною гадкою єсть убивати народне житє руского народа, а заводити в письмі і слові мову московску та ширити православіє — і наконець з людьми, котрих ідеалом єсть перевертати сьвіт до гори ногами без взгляду на то, що з того вийде, чи нарід руский від того підвигне ся, чи зовсім пропаде, або з т. зв. радикалами, котрим нічо так недовподоби, як загальний заколот і невдоволенє. Вже від давна, як кажемо, ходила така чутка і ще підчас послідної сесиї соймової говорено досить голосно, що пос. Романчук носить ся з гадкою скликаня мужів довіря з тих трох сторін; тепер же маємо перед собою слідуюче письмо. Подаємо єго дословно, позаяк ми в справах загальних, обходячих весь нарід, противні всякій потайній акциї, а відтак і тої думки, що добре і честне діло не повинно бояти ся сьвітла Божого.

Запрошенє

для Вч. . . . . (слідує адреса)

Весь загал Русинів в Галичині глубоко відчуває невідрадне своє положенє. В тім дусі висказували ся і висказують ся згідно руска праса, руські віча і збори народні, руські посли в репрезентациї краєвій і державній.

Одною з головних причин того положеня уважає руский загал традицийну незгоду межи Русинами і недостаток кріпкої одноцільної орґанізациї. Длятого розличні віча і збори, навіщені Русинами всяких поглядів, домагали ся зближеня до себе руских сторонництв, указуючи заразом, що тоє зближенє і вслід за тим кріпша орґанізация і консолідация повинні наступити на спільній основі народній.

Щоби довершити се многоважне діло, підписані посли запрошують патріотів і діятелів всіх руских сторонництв з цілого краю на довірочну нараду, котра відбуде ся в понеділок дня 19 (н. ст.) марта с. р. точно о 2-гій годині сполудня в великій сали „Народного Дому“.

Просимо Вашу Всечестність прибути на тую нараду, а з огляду на приписи законні мати конче з собою се запрошенє.

У Львові дня 6 (н. ст.) марта 1894.

Слідують підписи; з правого боку: *Юл. Романчук, К. Телишевский*; з лівого боку: *Лонг. Рожанковский, Др. Мих. Король*; під сподом по середині: *Др. Т. Окуневский.*

На другій стороні того писма містить ся знов:

Проєкт спільної основи задля сконсолідованя Русинів в Галичині.

1) Стоїмо на основі національної проґрами „Головної Ради Рускої“ з 1848 року і хочемо, щоби наш нарід розвивав ся яко самостійний нарід славяньский, остаючись при вірі і обряді своїх батьків, вірний австрийскій державі і цісареви.

2) Стоїмо на основі конституциї і будемо стреміти до переведеня в житє запоручених нам конституциєю прав, а головну увагу звернемо на потреби нашого селяньства і міщаньства.

3) Хочемо сконсолідованя всіх руских сил на народній основі до спільної орґанічної праці, а в потребі до енерґічної оборони.

4) Хочемо повної автономії нашого народу і усуненя всякого посторонного впливу на внутрішні справи єго.

5) Будемо лучити ся з такими елементами, котрі займають справедливе становище супротив руского народу, або взагалі прихильні суть для люду. Супротив правительства і верходячих тепер партий будемо стояти на становищи відпорнім, доки не змінить ся теперішна система взглядом Русинів.

До наведеного повисше „Запрошеня“ мусимо додати, що, о скілько ми поінформовані, то запрошено всїх трох наших Владик та їх капітули і они мали би вислати на сї довірочні збори своїх представителів. Зі Львова мають бути запрошені лиш представителі поодиноких товариств. Запрошені суть також посли; однакож того не знаємо, чи всї посли до Сойму і Ради державної, чи лиш посли соймові. Для характеристики сего запрошеня мусимо ще додати, що на той сам день, на ту саму годину і в то само місце мали бути скликані з припорученя пос. Романчука збори політичного товариства „Народна Рада“, котрого

КІНЬ ТРУБАЧА.

(Оповіданє. — Людвика Галевіого.)

(Конець).

Брут десь щез; я лишив ся самісенький і майже вже не знав, що собі діяти. Менї не трудно було скинути з себе ту тоненьку верству землї та піску, що мене вкривала. Опираючись руками і правою ногою — лївої не міг я таки зовсїм рушити — заволїк ся я на мураву край алеї. Прийшовши там, я вже якось випростував ся і сїв та став з цїлої сили кликати: Гей, ратуйте! Ратуйте! Нїхто не відзивав ся, в лїсї було глухо і пусто. Менї не оставалось нїчого, як лиш чекати, може случайно буде хтось попри мене їхати та подасть якусь поміч.

Так сидів я може пів години і роздумував о своїй пригоді, коли нараз надбігає Брут таким самим ґальопом, як пігнав був перед тим від мене. За конем сунулась велика хмара пороху, котра поволи прояснилась і я побачив візок, що тягнула пара малих коників а на нїм сиділа якась панї, котра сама поганяла. За панею сидів малий льокайчук.

За кілька хвиль станув Брут передо мною, цїлий в пінї, пустив капелюх коло мене на землю та заржав мов би на повитанє; нїби хотів сказати: „Я сповнив свій обовязок і привів тобі поміч!“ Але я вже не мав часу журити ся тепер Брутом; я дивив ся лиш на ту богиню, що прийшла менї на поміч, а котра скочивши борзенько з воза ішла легким кроком до мене. І она видивила ся на мене цікаво та нараз почули ся рівночасно два голоси:

— Панї Норіолї!

— Пан Рош-Тарже!

Юрій лише що розповів нам про свою тїтку, як она єго як стій висватала. Тай я маю тїтку, з котрою веду вже від многих лїт безустанну борбу. Она все клала менї в голову, що я повинен вже раз оженити ся; каже менї бувало: У мене є хороші панночки, що були би як раз для тебе. Панна А..., панна Б..., панна В... — Я не хочу женити ся!— То може би тобі сподобалась вдовиця? От приміром панї Г..., панї Д..., панї Е... — Дайте менї спокій, я взагалї не хочу женити ся.

Межи тими вдовицями, котрих менї тїтка так дуже захвалювала, була також в першім рядї панї Норіолї, а моя тїтка не могла єї нахвалити ся, яка она хороша та добра. Та она й не потребувала менї того говорити, — то впадало кождому в очи — а що була богачка, то я також знав. — Але она розповідала менї, що покійний Норіолї був чоловіком дурним, котрий мав лиш до того здібність, щоби зробити жінку зовсїм нещасливою; другому чоловікови прийшлось би легко позискати єї любов.

Коли-ж бо я був вже раз собі постановив не женити ся, а що сим разом небезпечність була вже недалека, і хороша вдовиця могла була таки направду влїзти менї в серце, то я ратував ся від неї тим, що виминав єї, де лиш міг.

Але як тут було менї тепер ратувати ся? Я лежав на мураві і не міг рушити ся, вкритий цїлий піском, волосє у мене на голові в неладї, одїж на менї подерта, а ногою не можу рушити. А то як раз підходить до мене хороша та принадна женщина і відзиває ся:

— То таки направду ви, пане Рош-Тарже? Падоньку! А вам що такого?

— Я оповів їй зовсїм отверто цїлу мою пригоду.

— Але ви чей не дуже покалїчені?

— Та нї, зовсїм нї! Лиш в моїй нозї щось не до ладу; але я міркую, що то нїчого небезпечного.

— А деж ваш кінь, що зробив вам такого збитка?

— А ось він! — сказав я та показав на Брута, що стояв таки коло нас зовсїм спокійно та скубав траву.

— Що, отсей спокійний кінь? Я вам ручу, що він вже направив то лихо, якого наробив. Розкажу вам пізнїйше, але насамперед мушу вас відвезти домів.

— Коли-ж бо я негоден навіть і крока зробити.

— Якось я вас вже завезу аж до самого

головою єсть той же сам пос. Романчук. Виділ того товариства, видко, не знав нічого о скликаню зборів мужів довіря на той сам час і в то саме місце, бо — о скілько ми о тім поінформовані — довідав ся о тім аж тогди, коли внїс просьбу до управляючого Совіта „Народ. Дому“ о відступлене салї на збори „Народ. Ради“. Дальше довідуємо ся, що Є. Ексц. Впреосв. Митрополит не вишле на ті збори свого відпоручника а так само зроблять мабуть і оба нашї епіскопи і всї три капітули, позаяк нашї Владики і все духовеньство наше не могли би згодити ся на поодинокі части проєкту, котрі могли би принести шкоду не лиш нашій Церкві і духовеньству, але й цілому пародови. Навіть та сторона, о котру пос. Романчукови мабуть найбільше ходить, не вірить в успіх єго заходів і каже жартобливо: „Що він хоче осягнути, коли він не має у нас „зауфанія“, а у вас „довіря“?

Що-до „проєкту спільної основи“, то мусимо насамперед сказати, що він так само баламутний як і вся політика пос. Романчука з послїдних часів. Прецї пос. Романчук виголосив вже раз народну проґраму Русинів в Соймі, а ще на послїдній сесиї соймовій заявив, що не відступає від неї. Як же тепер погодити се єго заявлене з новим „проєктом спільної основи“? Длячого-ж пос. Романчук не приступив до орґанізациї Русинів, коли вже конче хотів того, на підставі тої проґрами, котру первістно сам виголосив, а опісля заявив, що від неї не відступає? Видко, що она була єму вже недогідна і він уложив собі иншу, догіднїйшу, таку, котру би можна патягати, як хто схоче. Возьмім хоч би першу часть сего проєкту; там сказано: „хочемо, щоби наш нарід розвивав ся яко самостійний нарід славяньский, остаючись при вірі і обрядї своїх батьків“. Чи се має бути фірточка для тих, що при помочи панславізму хотять московщити нарід руский і ширити серед него православиє росийске? Чейже нарід руский, що єсть походженя славяньского, не може розвивати ся яко нарід хіньский або нїмецкий, але зато можна дуже легко сказати, що він може розвивати ся на основах московщини, бо то також первісток славяньский. А дальше: прецї нашї батьки були й поганами і держались поганьских обрядів; хиба-ж і ми хочемо держати ся тої віри наших батьків? А може то знов друга фірточка, щоби нові союзники посла Романчука могли на підставі єго проєкту ширити дальше серед руского народу в Галичинї пропаґанду росийского православія?

Або возьмім 4 точку „проєкту“; там сказано: „Хочемо.... усуненя всякого посторонного впливу на внутрішні справи єго“. Що се знов значить? Чи се має значити: знесеня конституциї та відобраня властям правительственним всякого права нагляду і впливу на то, що діє ся у Русинів? Чи може має то бути заказ верховним властям церковним впливати на розвій рускої церкви, чи знову фірточка для тих, що хотять мати свобідні руку для свого дїланя шкідливого народови рускому, краєви і державі?

Але вже квінтесенциєю цілої мудрости політичної єсть 5 точка „проєкту“; аж з неї буде нарід руский мудрий і довідаєсь, з ким має ся лучити. З сеї точки вилазить заразом, як шило з мішка, і цїла тенденция нової політики пос. Романчука і тих єго товаришів, що підписали ся на запрошеню; їм хоче ся очевидно за всяку цїну хоч би й з найбільшою шкодою для руского народу заняти „відпорне становище“, значить ся перейти до опозициї; — їм, видко, догіднїйше кричати, як робити і до того хотять они потягнути за собою коли вже не цїлий нарід то бодай впливовійші єго круги. Ну, здорова розвага народу побідила вже нераз і у инших народів авантурничу політику деяких порозважних політиків; маймо надію, що она побідить і у нас. А коли нї, коли кільком нерозважним проводирам удасть ся осягнути свою цїль і викликати в рускім народї новий заколот, то вина за всї шкідливі наслїдки нехай спаде на тих, що приложили до того руки.

Перегляд полїтичний.

Палата послів ухвалила вчера в другім читаню проєкт закона против продажи на рати і відкинула всї поправки змагаючі до виключеня спід сего закона машин до шитя, моторів, книжок і т. д. — Мін. Пленер заявив, що ще сего лїта збере ся комісия з урядників всїх міністерств на нараду в справі управильненя платнї для урядників.

Президентом міста Відня вибрано вчера другого дотеперішного заступника президента, дра Ґрібеля 88 голосами на 131 голосуючих. Рад. Люеґер одержав 43 голоси.

З Берлина доносять, що цїсар Вільгельм довідавшись о результатї голосованя в парляментї над першими артикулами угоди торговельної з Росиєю, зложив півгодинну візиту росийскому амбасадорови ґр. Шувалову, в будинку амбасади.

В нїмецкім парляментї підчас наради над проєктованою сумою на памятник цїсаря Вільгельма I., заявив пос. Бебель іменем социялїстів, що они, републикани і будуть голосувати против ухваленя тої суми, позаяк той цїсар завів стан виїмковий против социялїстів, котрий тревав через 12 лїт.

З Білграду доносять, що король дав дімісию сербским послам Пашичеви в Петербурзї, Велимировичеви в Константинополи і ґен. консулеви в Льондонї Йовановичеви.

Новинки.

Львів дня 15 марта.

— **Іменоваия.** О. Александер Стефанович іменований катихитом у львівскій женьскій семинариї учительскій; а о. Евгеній Гузар катихитом у львівскій муж. семинариї учительскій.

— **Конкурси.** Окр. Рада шкільна в Долинї оголошує конкурс на кількапайцять посад учительских у своїм окрузї. Речинець до кінця цьвітня. — Жовківский видїл повітовий глядить лїкаря для Куликова і околиці з платнею 650 зр. на 13.396 душ. — Окр. Рада шк. в Старім містї на кільканайцять посад учительских; речинець до 10 цьвітня.

— **Бурмістром міста Відня** вибраний дотеперішний другий заступник бурмістра Ґрібль 88 голосами на 131 голосуючих. Єго противник антисеміт др. Люеґер дістав 43 голоси.

— **Новий реґулямін для фіякрів у Львові.** Намістництво установило новий реґулямін і нову

дому, хоч би з того мала піти навіть яка помовка.

Она прикликала скоро свого льокайчука, відтак взяла мене легенько попід одну руку, а льокайчук попід другу, висадили мене відтак на віз і за хвильку віз покотив ся дорогою до двора Рош-Торже. Она поганяла сама дуже зручно свої коники, а я сидів заклопотаний не знаючи що робити і що на то казати, та лиш споглядав на ню і усьміхав ся, як дурнуватий. Нас лиш двоє їхало на возї, бо льокайчук одержав приказ сїдати на Брута, котрий зовсїм тому не противив ся.

— Та витягніть ся добре — відозвалась до мене панї Норіолї, — випростуйте собі ногу; я буду поволи їхати, щоби вас не трясло.

Словом, панї Норіолї дуже мене доглядала і що хвиля заявляла менї свою прихильність. Відтак коли вже мене добре і вигідно примістила відозвала ся:

— Розкажіть же менї, як ви упали з коня, я вам оповім, як то було, що я прийшла вам на поміч. Видко, що то з тим конем якась дивна істория.

Я став розповідати, але ледви що я розповів, як то Брут по тих двох вистрілах старав ся всїлякими способами скинути мене, коли она відозвала ся:

— Аж тепер вас розумію. То ви купили трубачевого коня.

— Трубачевого коня?

— А вже-ж, не иншого, і тим все поясняєсь... Хиба-ж ви не були нїколи у великім парискім цирку на тій штуцї, яку показує кінь трубача від спагів? Та-ж то представлене було досить славне! На арену виїзджає африканьский стрілець на сивім кони; Араби стріляють до него. Він ранений паде з коня; але що ви не упали, то коня то розгнївало, що ви не умієте грати своєї ролї, і він вас скинув. А що робив кінь відтак, коли ви вже лежали на земли?

Я розповів їй, як Брут старав ся всїма силами похоронити мене чесно.

— Таки кінь трубача! Нема вже тепер нї найменшого сумнїву. Кінь видить, що єго пан ранений, а Араби можуть прийти кождої хвилї і єго убити. Що-ж робить розумний коник? Запорпує свого пана в піску і жене відтак ґальопом. Може не так було?

— Зовсїм так, запорпав і полетїв.

— Та ще й бере з собою хоругов, котру не хоче лишити Арабам.

— А він взяв лиш мій капелюх.

— Взяв, що міг взяти. А знаєте, куди пігнав кінь трубача?

— Ага, вже собі пригадую — відповів я; пігнав простісенько до маркетанки, щобу єї закликати.

— Правду кажете! Він закликав маркетанку, а тою маркетанкою була нинї за вашим призволом, я, ґрафиня Норіолї. Ваш сивий коницко влетїв ґальопом на моє подвіре. Я стояла як раз на ґанку і убрала рукавички та хотїла вже сїдати на віз. Паробки побачивши осїдланого коня, але без їздця, а за то з капелюхом в зубах, збігли ся зараз і хотїли єго зловити, але кінь вирвав ся від них, вбіг просто на ґанок і впав передомною на колїна. Люди збігли ся знову і хотїли єго конче зловити, але він схопив ся і пігнав до воріт, а звідтам ще обернув ся і подивив ся на мене. Я сказала тогди людем, щоби вже дали спокій коневи, сїла на віз і поїхала за ним. Кінь жене наперід мене ґальопом просто в ліс; я їду за ним на впростець дорогами, куди навіть трудно возом переїхати, аж наконець приїзджаю на місце і застаю вас.

В тій хвили, коли панї Норіолї вимовила послїдні слова, щось страшенно трутило возом із заду; ми перепудили ся, дивимось, а то над нами показалась кіньска голова, то Брут якимсь дивним способом стояв з заду на возї. Льокайчук їхав на нім через кілька мінут за возом, але кінь, видко, побачив, що сидженє з заду порожне і він, як правдивий артист вибрав собі відповідну хвилю, щоби показати нову штуку, одну з найкрасших, якою колись продукував ся в цирку. Одним скоком спер ся він обома передними ногами на візок і біг так дальше дотикаючи землї лиш задними ногами, а бідний хлопчище, що сидів на нїм, звисав з него і лиш на силу держав ся і як міг, так старав ся поставити коня знов на всї чотири ноги.

Але панї Норіолї набрала ся від тої нової штуки Брута такого страху, що пустила віжки з рук і цїла пригорнула ся до мене. Єї хорошенька головка случайно сперла ся менї на грудь, а мої уста дотулили ся єї волося.... Я старав ся лївою рукою зловити за віжки, а правою придержував панюю Норіолї. При тім і нога мене страшенно болїла, а я вже не знав, що зі мною діє ся.

Таким способом заїхала панї Норіолї перший раз до двора в Рош-Тарже.

Коли она в шість недїль опісля приїхала туди другий раз о півночи, то вже того таки дня стала жінкою дїдича Рош-Тарже.

— Дивно то буває иноді в житю чоловіка — сказала она до мене. — Всего того не було би, колиб ти не купив був трубачевого коня.

тарифу оплат за їзду фіякрами в обсязї міста Львова. Важнїйші постанови того реґуляміну, відмінні від теперішних, суть такі: публичні повози подїлено на три катеґорії, а то: фіякри парокінні для 4 осіб дорослих, 2) фіякри парокінні для 3 осіб дорослих або 2 осіб дорослих і 2 дїтий та 3) фіякри однокінні для двох осіб дорослих; тї фіякри не будуть мати передної лавочки. Дотеперішні фіякри II. кляси знесено. Для парокінних фіякрів установлено тарифу мірно підвисшено, для однокінних знижено навіть деякі точки тарифи. Фіякри парокінні будуть мати числа ясночервоні, однокінні ясно-сині. Новий реґулямін і тарифа будуть обовязувати від 1 цьвітня 1894.

— **З площі вистави.** Від дня 1 мая р. 1893, т. є. від хвилї, коли зачали ся роботи для вистави, до дня 1 січня с. р. всїх днїв до працї було 198 (47 днїв не було роботи); з тих 198 днїв 116 було погідних а 82 слїтних. Найлїпша погода була в грудни, а найгірша в маю м. р. Робітників працювало за той час 99.805, т. є. пересічно по 500 денно. Возів було занятих 3788. Найбільше робітників було в жовтни, найменше в маю. При будинку промисловім працювало за той час 22.075 робітників, отже денно 116; при палатї штуки 12.075, при павільонї шкільнім 11.323; при роботах земних, дорогах, каналїзациї 24.402 людий, а 3.759 возів. Тї числа сьвідчать о розмірах роботи.

— **Здоровлє Преосьв. епископа станіславівского** значно полїпшило ся, однак нема надії, щоби перед чотирма тижднями міг опустити комнату. Епископ перебуває в Ненадовій коло Дубецка, а хорує на запаленє вени в нозї. Мимо недуги Епископ сам рішає всї важнїйші справи дієцезальні і в тій цїли висилають ся єму акти до Ненадови. Тому, що Епископ не зараз поверне до Станїславова, то й не буде міг удїлити рукополаганя десятьом пресвитерам сего великого посту, отже они мають удати ся в тій цїли до Львова до Впреосв. Митрополита.

— **З Бережан** доносять нам: Декотрі часописи пустили в сьвіт вістку, що у нас якийсь улан забив чоловіка, другий вояк переслїдував полїцианта, инший знову мав зранити помічника торговельного ножем, дальше, що вояки поміж собою били ся і т. п. В інтересї правди мусимо розповісти, як то було. Дня 17 грудня м. р. інфантерист Александрів з 55-го полку ходив собі зі знакомою дївчиною по місті. Один полїциянт хотїв ту дївчину увязнити, не подаючи зовсїм причини. Александрів обстав за дївчиною і з того почала ся між ним а полїциянтом бійка. Підчас бійки вирвав полїциянт Александрову багнет з похви і втїк. Той пустив ся за полїциянтом, але не міг его схопити, бо инші полїцияити задержали его. Отже пішов до касарнї по инший багнет, але що жаден „камрат“ не хотїв єму позичити, то він взяв ніж з кухнї, вложив у похву і з таким мечем пішов до маґістрату упімнути ся о свій баґнет. По дорозї стрітив одного помічника торговельного, котрий его зневажив та ще казав єму, що вояк не повинен ходити тротоаром але серединою улицї. Александрів був троха пяний а до того розгнїваний, отже добув ніж з похви і ранив противника в плечі. По тім випадку увязнено его і відіслано до арешту до Львова. — Що-до бійки поміж вояками, то се було справдї так, що дня 24 грудня м. р. капраль 13-ого полку уланів Настин ударив інфантериста з 55-ого полку Підвацетного шаблею по голові — знов з причини якоїсь „дївчини“. Обох увязнено і відіслано до арешту у Львові.

— **Анархістка.** Сими днями увязнила парискa полїция панну Адріянну Шалїєр, подозріну о то, що кинула в підсїню опери бомбу, котра не вибухла, бо льонт був за короткий. Ту бомбу мала она принести в аксамітній торбинї, а потім оглядала се місце, де кинула бомбу, бо хотїла знати, чому она не вибухла. В еї торбинї найдено кусні мелїніту с. є. матерні вибухаючої. Адріянна — гарна, висока панна, русява, красавиця така, що на мужчин потребувала тілько оком кинути, а они шалїли за нею. Краси своєї уживала она до того, що втягала нею людий між анархістів, намавляла кидати бомби і т. п., бо сама єсть завзята анархістка. Анархіст Ганрі що в каварни Термінус, кинув бомбу, був як раз намовлений сею страшною панною. Она промавляла нераз на зборах дуже енерґічно і богато людий переконувала. Знала ся з богачами і всї гроші, які від них видурила, віддавала до каси клюбу анархістів. Раз одного барона, котрому подобала ся, завезла в шинок між анархістів; барон так настрашив ся, що дав великі гроші, щоби тілько нікому нічого не казали про него тай випустили его живого. Шалєрівна зміняє в судї свої зізнаня що хвилї, так що правди годї від неї дізнати ся.

— **Новий порох до стріляня з пушок.** По заведеню бездимного пороху до стріляня з карабінів не могла вже наша артилерия уживати давного пороху зі взглядів тактичних, але так само не могла й уживати бездимного пороху до пушок, вироблюваного заграницею, позаяк нашї пушки роблені з сталевого бронзу не можуть видержувати тої великої теплоти, яку витворює той порох. Треба отже було або робити пушки з нїклевої стали, або придумати новий порох. Тепер доносить ґазета войскова, що видумано такий новий порох бездимний, котрого можна буде безпечно уживати до наших пушок і держава не буде потребувала видавати гроші на нові пушки.

Господарство промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция руху** австр. зелїзниць державних у Львові подає до відомости, що слїдує: Знижене належитостий перевозових в дорозї звороту для посилок кукурудзи в обороті Львів-Белзець (Томашів) і стациями буковиньских зелїзниць місцевих.

З важностию від дня оголошеня аж до 31 липня 1894 входить в житє в дорозї звороту полекша тарифова для кукурудзи (точка ґ. 13 клясифікациї товарів тарифи часть I) в обороті між стациями зелїзницї Львів-Белзець (Томашів) і стациями буковиньских зелїзниць місцевих.

Належитість перевозова мусить бути оплачена найменче за 10.000 клґ. від листу перевозового і воза, а кукурудза має бути спроваджена через декляровані рільничо - господарскі горальнї королевства Галичини.

Спроваджене посилок може відбуватись прямо або також через посередників, на остатний же случай мусить бути в листї перевозовім через власти скарбові стверджене, що дотичну посилку до горальнї виказатись маючої відставлено. В обох случаях мусить крім сего в листах перевозових знаходити ся потверджене зі сторони властей скарбових, що сю кукурудзу дійстно в цїлях горальничих в дотичній рільничо-господарскій горальни ужито.

Від сего рода посилок почислятись буде належитости перевозові після тарифи особенної Ч. 3, а диференциї випадаючі з попередного обчисленя після тарифи особенної Ч. I будуть звернені, наколи листи перевозові заосмотрені в повисше згадані докази до кінця вересня 1894 будуть предложені. Документи сї, котрі служили за підставу до обчисленя висше наведених знижень тарифових, не будуть звертатись.

Львів 14 марта: пшениця 6·30 до 7·30; жито 5·20 до 5·75; ячмінь броварний 5·90 до 6·50; ячмінь пашний 4·75 до 5·—; овес 5.25 до 6·—; ріпак 11·— до 12·—; горох 6·— до 13·—; вика 7·— до 8·—; насїнє льнянне —·— до —·—; сімя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·75; гречка 7·— до 7·50; конюшина червона 70·— до 80·—; біла 90·— до 100·—; шведска 65·— до 75·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 5·90 до 6·—; нова 4·90 до 5·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

Телеґрами.

Ментона 15 марта. Є. Вел. Цїсар вернув вчера на пригірок сьв. Мартина. Зачувати, що Монарха вибирає ся нинї по полудни через Вентімілїю назад до Відня.

Відень 15 марта. Трибунал адмінїстрацийний розбирав вчера жалобу львівского професора Єґермана против маґістрату львівского на незаконне поступоване при виборах і відкинув жалобу; за то уневажнив вибір радного Бурдовского.

Берлин 15 марта. Парлямент нїмецкий приняв внесенє комісиї буджетової і ухвалив 4 міліони марок на виставленє памятника для цїсаря Вільгельма та постановив виплатити першу рату в сумі 1,100.000 марок.

Льондон 15 марта. В палатї послів заявив Гаркурт, що правительство не може предложити королевій адреси з поправкою Лябушера. На то сказав Лябушер, що він поставив ту поправку лиш на то, щоби прискорити акцию против Палати панів. Палата відкинула відтак передискутовану вже адресу, а ухвалила нову.

Букарешт 15 марта. В палатї послів розпочала ся дебата над торговельною угодою з Австро-Угорщиною.

Ріо-Янейро 15 марта. Революция закінчила ся; всї ворохобники піддали ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.